

kyně k nemovitosti v době záznamu nebylo záznamu na závadu, pokud se týče nečinilo exekuci záznamem tím na nemovitost nepřipustnou. Pro posouzení přípustnosti exekuce, o kterou jde, jest rozhodno ustanovení §§ 431 a 444 obč. zák., podle něhož při smluvní sukcesi singulární lze vlastnického práva k nemovitosti nabytí nebo pozbytí pouze knihovním zápisem pokud se týče výmazem. I když tedy manžel žalobkyně svou polovinu domu žalobkyni v únoru 1921 do držby odevzdal a jí ji smlouvou ze dne 5. května 1921 prodal, byl na dále, ježto jeho vlastnictví nebylo v pozemkové knize vymazáno, pokud se týče žalobkyně nebyla v knize pozemkové za vlastníci zapsána, vlastníkem oné poloviny domu a měl podle §u 440 obč. zák. dokonce možnost nemovitost přenechatí jinému, než své manželce, které ji mimoknihovně odstoupil. Žalobkyně, majíc nemovitost do držby odevzdánu, měla toliko práva bezelstného držitele (§§ 339, 346, 372 a 373 obč. zák.) a koupí nabyta pouze důvodu, který však podle §u 425 obč. zák. vlastnictví neposkytuje, takže měla z koupě proti manželovi jako prodávateli pouze obligační nárok. Podle toho žalovaný erár, ježto vedl exekuci záznamem práva zástavního na nemovitost, která byla v pozemkové knize dlužníku ještě připsána a tento měl ohledně ní možnost disposiční, nevedl exekuci na majetek, jenž dlužníku nepatřil, a žalobkyně neměla k nemovitosti věcného práva, najmě práva vlastnického, které by exekuci na nemovitost činilo nepřipustnou. Žaloba podle §u 37 ex. ř. není tudíž opodstatněna. Dovolává-li se žalobkyně pro své stanovisko o nepřipustnosti exekuce vzhledem k svému mimoknihovnímu vlastnictví a nabytému obligačnímu právu plenissimárního rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 13. ledna 1909 Rv V 2049/8, judikát čís. 188, činí tak nepřipadně, ježto v tomto rozhodnutí řeší se otázka, zda předpis poslední věty §u 469 obč. zák., dle něhož věcný závazek hypoteky trvá také ještě po zániku pohledávky až do výmazu zástavního práva, platí též pro nabytí exekučního práva zástavního. Naproti tomu, co se týče stanoviska tuto a odvolacím soudem zaujatého, poukázati jest k tomu, že stanovisko to odpovídá plenissimárnímu rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ze dne 28. října 1908 Rv V 1545 8, judikát čís. 186 a stanovisku o mimoknihovním vlastnictví oproti knihovnímu vlastnictví tímto nejvyšším soudem v rozhodnutích sb. n. s. čís. 892 a 980 zaujatému. (Srovnej též Krainz-Ehrenzweig Sachenrecht ai 1923 § 224 a Dr. Mayr § 221).

Čís. 5183.

Obecná cena nemovitosti ve smyslu řádu pro dávku z přírůstku hodnoty rovná se v podstatě obecné ceně dle §u 305 obč. zák. Při zjišťování této obecné ceny jest šetřiti předpisů odhadního řádu nemovitostí, pokud se srovnávají se zvláštním účelem tohoto ocenění. Kromě ceny odhadní, vyšetřené dle §u 16 odstavec třetí odh. řádu jest zjistiti též cenu prodejovou dle §u 17 odh. řádu. Na soudu pak jest, by určil sám cenu obecnou.

(Rozh. ze dne 14. července 1925, R II 214/25.)

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu, jímž byla stanovena hodnota domu za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Nelze souhlasiti se způsobem, jak přírůstek hodnoty byl zjištěn v řízení první stolice. »Přírůstek hodnoty« rovná se rozdílu mezi zcizovací hodnotou nemovitosti a cenou nabývací. Za cenu nabývací pokládá zákon (nelze-li ji bezpečně zjistiti, nebo jsou-li pochybnosti o správnosti zjištěné nabývací ceny) »vyšetřenou hodnotu obecnou v době nabytí« Rozhoduje tedy kupní cena, za kterou se věc kupuje, a nelze-li tuto cenu zjistiti, cena, již se obyčejně docílí zcizením věci (vzhledem k místním a časovým poměrům (§ 305 obč. zák.). Postup při určení hodnoty prodejové je upraven předpisem §u 17 odhadního řádu (nař. ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák.). V tomto případě nebyla zjištěna hodnota prodejová (obchodní, tržní), jak to právě bylo uvedeno, nýbrž byla vyhledána hodnota kapitalisováním výtěžku činžovního a oceněním podle hodnoty pozemkové a stavební, při čemž průměr z obojího ocenění byl pokládán za hodnotu odhadní (§ 16 odh. řádu). Tento postup vyhledání odhadní ceny neodpovídá zákonu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelky.

Důvody:

Stěžovatelka uznává, že bylo v tomto případě zjistiti obecnou cenu domu. Lze s ní souhlasiti také v tom, že obecná cena ve smyslu dávkového řádu se v podstatě rovná řádné ceně dle §u 305 obč. zák., nebo-li ceně prodejové, t. j. ceně, již lze za nemovitost docíliti v rozhodné době na volném trhu podle stavu a jakosti nemovitosti bez ohledu na okolnosti mimořádné neb osobní poměry účastněných osob (srv. obdobné ustanovení §u 10 vládního nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n.). Konečně má stěžovatelka pravdu i potud, že při zjišťování této obecné ceny jest šetřiti předpisů odhadního řádu nemovitostí, pokud se ovšem srovnávají se zvláštním účelem tohoto ocenění. V tom smyslu se ustálila celkem judikatura tohoto nejvyššího soudu. Ale na omylu jest stěžovatelka, tvrdíc, že tuto obecnou cenu lze určiti jedině způsobem, uvedeným v třetím odstavci §u 16 odh. ř. nem., totiž zjištěním průměru mezi oceněním podle kapitalisovaného výtěžku činžovního a oceněním podle hodnoty pozemkové a stavební, že tedy způsob, jakým v tomto případě postupovali znalci a soud první stolice, byl bezvadným. Průměrná cena, určená takto více méně šablonovitě, bez ohledu na zvláštní poměry místní a časové, jest cenou odhadní, která se bere za základ v řízení dražebním při stanovení nejnižšího podání, ale není cenou obecnou ve smyslu řádu dávkového, při níž rozhodují poměry času a místa (§ 305 obč. zák.). Že při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty dlužno přesně rozlišovati mezi odhadní cenou a cenou obecnou, plyne zřejmě z ustanovení druhého odstavce §u 7 dávk. ř. Oprávněn jest tedy požadavek odpůrkyně, aby alespoň vedle ceny odhadní, vyšetřené dle §u 16 odstavce třetí odh. ř. nem., zjištěna byla též přímo cena prodejová podle §u 17 odh. ř. nem. Na soudu pak jest, aby, porovnáje onu cenu odhadní s touto cenou prodejovou, a hledě k případným údajům a připomínkám stran, určil sám, nejsa vázán posudkem znalce, podle zásad

Šu 272 c. ř. s. ve smyslu Šu 30 odh. ř. nem. cenu obecnou. Pouze takovýto postup skýtá záruku, že bude zjištěna ne jen nějaká cena fiktivní, která by nezávisle na skutečných poměrech vyhovovala předpisům právním, nýbrž skutečná cena nemovitosti tak, jak se utvořila v hospodářském životě a svobodném obchodě, t. j. cena obecná ve smyslu řádu dávkového (srv. rozhodnutí č. 4003 sb. n. s., vydané v případě obdobném a Freudenfeld: Wertzuwachsabgabe str. 85 a násl.). Námitku stěžovatelky, že od soudních znalce a soudu nelze očekávatí tolik znalostí poměrů, by mohli zjistiti tuto cenu, nutno odmítnouti jako nemístnou a bezdůvodnou. Poněvadž se v tomto případě znalci a soud nezachovali způsobem zde naznačeným, nepochybil soud rekursní, když, zrušiv usnesení soudu první stolice, uložil mu, aby doplně řízení, znovu rozhodl.

Čís. 5184.

Jsou-li ustanovení Bernské úmluvy o právu autorském v rozporu s předpisy zákona ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák., má přednost úmluva, leda že by sama ustupovala právu domácímu.

»Dilem« ve čl. 18 Bernské úmluvy rozumí se předmět autorského práva ve svém celku a nikoli v tom kterém jednotlivém oprávnění v něm obsaženém. Lhostejno, že autorské právo k překladu pominulo, jen když trvá ve svém celku. Trvá-li autorské právo, trvá i autorské právo k překladu.

Čl. 310 Versaillské smlouvy nelze použiti.

(Rozh. ze dne 16. července 1925, R I 488 25.)

Žalovaná tuzemská knihkupecká firma vydala již před 10. listopadem 1921 překlady Mayových děl a vydávala je po tomto dni (kdy nabyta v Československu účinnost Bernská úmluva o mezinárodním právu autorském) i nadále. Žalobce (tuzemský nakladatel), tvrdě, že ujednáním ze dne 22. prosince 1921 nabyt od firmy Karl-May-Verlag v Radebeule u Drážďan jakožto od autorskoprávní nástupkyně spisovatele Dra Karla Maye výhradních práv autorských, domáhal se proti žalované firmě určení, že žalobci přísluší od firmy Karl-May-Verlag v Radebeule nabytá autorská práva k výhradnímu vydávání, uveřejňování, rozšiřování a odbývání českých překladu spisu Dra Karla Maye, že práva ta nepřísluší firmě žalované a že žalovaná firma jest povinna to uznati a dalšího uveřejňování, vydávání, rozmnožování a odbývání českých překladu spisu Dra Karla Maye se zdržeti. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu pojednal a rozhodl. Důvody: V odvolacím řízení obmezil žalobce žalobu na ony překlady Mayových spisů, o nichž jest nesporno, že je žalovaná firma vydala po 10. listopadu 1921. Pokud se týče oprávnění žalobce k omezené žalobě, náleželo mu prokázati, že právě k těmto Mayovým dílům od právního nástupce autorky firmy Karl-May-Verlag v Radebeule nabyt autorského práva ku překladu do jazyka českého. První soud v tomto směru zjistil, že roku 1921 postoupila firma Karl-May-Verlag žalobci veškerá práva k českým překladům Mayových spisů, pokud tomu neodporovala jiná nabytá práva, totiž smluvní, jako měla firma